

“Вітай, Панна, нястомнай пашанай усіх людзей”, – спяваюць вернікі да Маці Міласэрнасці ў санктуарыі ў Вострай Браме (Літва). На працягу многіх стагоддзяў і да сёння сюды прыбываюць тлумы пілігрымаў з усяго свету, каб падзякаваць Маці Божай за атрыманыя ласкі.

Удзячнасць вернікаў сімвалізуюць тысячы таблічак, гаржэтаў, каштоўнасцей, якія знаходзяцца ў капліцы. Копіі cudатворнага абраза Маці Божай Вастрабрамскай можна знайсці ў многіх дамах, жыхары якіх ахвотна даручаюць апецы Марыі свае справы: як узнёслыя, так і штодзённыя.

Адной з такіх адданных шанавальніц міласэрнага позірку Нябеснай Маці з’яўляецца Крысціна Жулега, якая на працягу многіх гадоў клопаты, беды і радасці ахвяруе “Той, якая ўсё разумее”.

Сёння на старонках “Слова Жыцця” жанчына распавядае сваю жыццёвую гісторыю. †

Стойкасць і надзея,
пагружаная ў цяроўнасць

На працягу 35-ці гадоў мы разам з мужам працавалі ў Жырмунах. Гэта былі камуністычныя часы. Мы, як і іншыя, павінны былі навучыцца даваць сабе рады ў той сістэме. Хоць часам было вельмі цяжка, дзякуючы апецы Маці Божай неяк спраўляліся. Вялікай падтрымкай былі мясцовыя жыхары – вельмі працавітыя, інтэлігентныя, цудоўныя людзі з добрым і чутым сэрцам.

Памятаю, у 70-ых гадах мы паехалі з дэлегацыяй у Балгарыю. Там свабодна прадаваліся

абразкі, крыжыкі, ружанцы, таму кожны купіў нешта і для сябе, і для сям'і, і для знаёмых. Вельмі цешыліся, таму што на радзіме дэвацыяналіі і рэчы рэлігійнага культу былі забаронены. Аднак на мяжы ў нас усё адабралі. Мой муж як адказны за групу спрабаваў растлумачыць, што ў краіне, адкуль вяртаемся, гэтыя рэчы прадаюцца ў краме, а не з-пад крыса. Канешне, аргументы не падзейнічалі, а муж яшчэ і вымову атрымаў.

Калі толькі была магчымасць, я старалася зладзіць для жыхароў Жырмунаў паездку ў Вільнюс. Афіцыйна называла яе экскурсіяй, але на самой справе гэта была пілігрымка. Аўтобус на 30 чалавек, які нам пазычаў калгас, не мог змясціць усіх жадаючых. Калі мы прыязджалі ў Вільнюс, я прасіла вадзіцеля пакінуць аўтобус дзе-небудзь недалёка ад цэнтра, каб пешшу спакойна дайсці да Вострай Брамы.

З часам, калі дзеці трохі падраслі, брала іх з сабой і разам на каленях мы ўваходзілі па прыступках з малітвай і просьбамі да любімай Маці. Кожная такая паездка заканчвалася добра. Калі пасля вяртання ў нас пыталіся, як прайшло падарожжа, распавядалі, што наведвалі горад, музеі, гару Гедыміна. Вядома, пра Вострую Брану ніхто нават не ўпамінаў, бо інакш нам пагражала б вялікая небяспека.

Затым надышлі не скажу, што лепшыя, але лягчэйшыя часы. Я разам з іншымі вернікамі прыклала намаганні, каб у мясцовую парафію вярнуўся святар. Будучы кіраўніком Дома культуры арганізавала там заняткі рэлігіі, якія праводзілі манаскія сёстры з Ліды. Падумала: будзь што будзе, але маладое пакаленне павінна атрымаць хаця б зародкі духоўнасці, з якой так заўзята змагаліся савецкія ўлады. Мяне тады выклікалі ў райкам партыі і спыталіся: “То што, Крысціна Аляксандраўна, Вы даследчыца духоўнага выхавання?”. Я адказала, што ўжо ў многіх месцах клапоцяцца пра рэлігійную фармацыю маладога пакалення, паколькі толькі на духоўным падмурку можна збудаваць добрыя якасці. У гэтым не бачыла нічога дрэннага.

Сон

Заступні